

DOBRODOŠLI , DRAGI PRIJATELJI, MED SPOMINI NA LETO 2010, KI JIH BOMO SKUPAJ OBUDILI V NAŠEM BILTENU

»POD DEŽNIKOM DRUŠTVA SOŽITJE HRASTNIK«.

Veliko se imamo spominov na različne aktivnosti, tekmovanja, seminarje, potovanja, pa na krajša potepanja, dobre zabave, dolge pohode, plesne vaje , samostojne počitnice in na čisto običajne klepete. Vsakemu izmed nas se je nekaj posebej vtisnilo v spomin in ti spomini bodo ostali še mnogo let. Čeprav vsako leto obljubimo, da bomo ta doživetja zapisali takoj, te obljube ne držimo. Pa se sedemo skupaj, poklepetamo in vsi ti dogodki hitro znova zaživijo in zanimivo jih bo znova prebrati.

Vsako leto imamo nekaj novih aktivnosti. Letos je bila to folklor z Anito, pa potepanje po zahodnem delu Evropske Unije, novoletni obisk Ljubljane, delavnica o zdravju in še bi lahko naštevali. Mene pa je najbolj razveselilo delo naših mladih prostovoljcev, ki so z dobro voljo, svežimi idejami in prijateljskim odnosom z vami delili lepe trenutke na različnih aktivnostih in na dnevih vseživljenjskega učenja.

Tako kakor smo zapisali že *lani*, da je naš dežnik* dežnik društva Sožitje Hrastnik* dovolj velik za vse, se je izkazalo tudi letos, ko smo se pod njim velikokrat srečali z vsemi varovanci Bivalne skupnosti iz Zagorja in s člani društva Sožitje Trbovlje. Tudi oni so nam napisali kako se počutijo v naši družbi.

Zdaj pa na branje!

Lahko bereš sam potihoma, lahko naglas v družbi, lahko beremo skupaj in pravico imaš, da na kaj opozoriš, če smo napisali narobe.

Tako razmišlja urednica.

O NAŠEM DRUŠTVU

Društvo Sožitje je eno izmed najdejavnějšíh društev v Hrastniku. Člani društva imajo vsak teden vsaj eno dejavnost, včasih pa kar dve ali več.

Srečujejo se na kuharskih delavnicah, kjer pripravljajo specialitete za praznovanje rojstnih dni, imajo računalniške delavnice, plesne tečaje, aerobiko in plavanje. Organizirajo tudi ekskurzije in izlete.

Letos so si ogledali Guliverlandijo v Italiji. Piknik na Smrekovini je že kar tradicionalen, nanj povabijo tudi sorodna društva iz Zasavja, imajo pa tudi kostanjev piknik v Čečah.

Sodelujejo tudi v vseh programih, ki jih organizira Zveza Sožitje.

To so:

- likovna kolonija, na kateri skupaj z umetniki ustvarjajo likovna dela
- športna tekmovanja na regijski specialni olimpijadi,
- izobraževanje za ohranjevanje zdravja,
- vseživljenjski tabor v Portorožu
- izobraževalni seminar Skrb za samega sebe,
- vseživljenjsko učenje oseb z motnjami v duševnem razvoju,
- plesni tabor,
- tudi občinska in regijska športna tekmovanja, kjer so prejeli že veliko medalj in pohval.

Vse te nagrade jih spodbujajo, da se še z večjim užitkom pripravljajo in sodelujejo na športnih tekmovanjih,.

Ko pride veseli december jih obiščeta Miklavž in dedek Mraz, ki prinese praktična darila.

VIKEND SEMINAR NA ROGLI

V septembru je potekal tridnevni vikend seminar, kjer so se starši in otroci med seboj spoznavali in si izmenjavali izkušnje in znanje. Letos je bil na Rogli. Udeležilo se ga je petinštirideset članov in trije spremljevalci.

Starši so se seznanili z novo zakonodajo, otroci pa so sodelovali na ustvarjalnih delavnicah. Izdelovali smo novoletne čestitke in ogrlice za mamice. Tudi na igranje in risanje nismo pozabili. Nekateri pogumni so se spustili s sankami po tirnicah po strmini navzdol.

Pripravili smo tudi zabavni večer »**Sožitje gre naprej**«, kjer so otroci in starši pokazali kaj znajo. Peli so, recitali, plesali angleški valjček in trebušni ples ter pokazali svojo športno nadarjenost.

Tri članska komisija je ugotovila, da gredo vsi udeleženci naprej, kajti **poti nazaj ni**. Otroci so bili veseli in ponosni na svoje starše, ki so sodelovali na tekmovanju. Nagrajeni so bili vsi tekmovalci.

Kar hitro je minil čas seminarja, starši so izrazili željo, da bi ga podaljšali še za kakšen dan.

Člani društva se zahvaljujemo našemu predsedniku Sandiju Simončiču in njegovi ženi za prizadevnost, da je društvo tako dejavno. Želimo, da bi še naprej delala s takim poletom.

je zapisala naša Minka

ŠPORTNO POROČILO 2010

V letu 2010 ni bilo toliko tekmovanj na državni ravni, kar pa ne pomeni, da so naši športniki lenarili. Prav nasprotno. Pridno so se udeleževali treningov in svoje znanje in sposobnosti pokazali na občinskih tekmovanjih in na regijskih igrah v Kočevju.

Pa začnimo, vsaj z vidika športnikov, pri najpomembnejšem dogodku leta 2010, igrah ljubljansko-dolenjske regije v Kočevju. Atleti iz Hrastnika so tekmovali v dveh ekipah. Polona Doberšek, Irma Leskovšek in Sabina Lišič so tekmovali za ekipo VDC iz Zagorja. Ekipo društva Sožitje Hrastnik pa so sestavljali: Vesna Matekelj, Samira Salihović, Bojan Stradar, Matjaž Kolarič, Ernest Mešič in Gregor Simončič. Vesna Matekelj je zmagala v teku na 50 m, Samira Salihović pa v teku na 100 m. Od fantov je uspelo zmagati Ernestu Mešiču na 100 m, Bojan Stradar ja na isti razdalji osvojil srebrno medaljo, medtem ko je bil Gregor Simončič zaradi predobrega časa diskvalificiran. Zanimivo je, da so bili v njegovi skupini diskvalificirani kar štirje tekmovalci od petih. Matjaž Kolarič pa se je moral zadovoljiti z nehvaležnim 4. mestom v teku na 200 m.

Kot običajno smo se vsakih štirinajst dni srečevali na bazenu. Izboljševali smo tehniko plavanja, plovnost in vzdržljivost. Gospod Rojko nas v dobri urici kar pošteno razgiba, tako da se nam zdi voda, za katero na začetku nekateri pravijo da je prehladna, na koncu treninga že skoraj pretopla.

V letu 2010 smo izvedli tudi občinska tekmovanja v namiznem tenisu, bowlingu in atletiki. V namiznem tenisu še vedno nismo našli dostojnega nasprotnika za našega »profesionalca« Tonija Košca, ki zmaguje tudi na regijskih in republiških igrah.

Bolj zanimivo pa je bilo na bowlingu. Tokrat smo tekmovalce razdelili v dve skupini. Prva skupina je tekmovala z »ograjcami«, tisti že malo boljši pa so se tokrat preizkusili brez ograjic.

V atletiki smo trenirali predvsem teke, saj za druge discipline ni bilo dovolj interesa. Preizkusili smo se tudi v štafetnem teku, vendar smo se zaradi premalo uigranih menjav štafete odločili, da bomo raje še trenirali in se naslednje leto prijavili za tekmovanje tudi v tej disciplini.

V letu 2011 bomo trenirali še bolj zavzeto, saj je to zopet leto, ko imamo kar tri tekmovanja na višji ravni. Že aprila nas čaka plavalni miting v Ljubljani, mesec kasneje bo VDC Zagorje v Hrastniku organiziral atletske igre ljubljansko-dolenjske regije. Upamo, da nam bo uspelo sestaviti štafeto v teku na 4 x 100 m. Sledi pa še državni atletski miting v Mariboru. Čeprav je pomembno tekmovati, ne pa zmagati, si po tistem seveda želimo na teh tekmovanjih čim več medalj.

Poročilo je pripravil Sandi.

O ZDRAVJU

Vsi se zavedamo, da je zdravje naše največje bogastvo in zato smo sklenili, da malo preverimo naše počutje. Saj si vedno zaupamo kaj nas boli in znamo povedati kaj vse boli druge, a da bi bili čisto iskreni pri tem, pa nismo.

Zato je bila delavnica v mesecu marcu posvečena tem vprašanjem:

1. Koliko smo veliki in koliko smo težki ?
2. Kakšen je naš pritisk in srčni utrip?
3. Kakšna je naša pljučna kapaciteta?

Vsak je dobil list in z njim je hodil od mize do mize, kjer so stroge medicinske sestre(Vesna, Samira, Sabina, Tonček)opravile pregled. Ko je bil ta opravljen, je glavna zdravnica, Doktor Mili, pogledala v tabele in svetovala za boljše zdravje.

Ker ne smemo dajati osebnih podatkov, kar nekaj splošnih ugotovitev:

- vsi smo pretežki.
- imamo malo povečan pritisk,
- lahko bi imeli boljša pljuča.

Sklenili smo, da bomo jedli 50% manj sladkarij, pili več vode, bili več zunaj in hodili ter nič kadili. Doktorica Mili je rezultate pregleda shranila in obljubila, da bomo pregled čez leto dni ponovili.

SE ŽE BOJIMO!

Imeli pa smo tudi delavnico o izvajanju PRVE POMOČI. V njej je Gospa Olgica, ki je prava, ta visoka, medicinska sestra pokazala kako se nudi prva pomoč pri poškodbah.

13.10 smo na stadionu opravili TEST HOJE na 2 km. Test je opravilo 6 naših članov.

Bili smo tudi v hribih in osvojili Dobovec, Kum, šli do Aškerčevine, se sprehodili ob Šmartinskem jezeru, in se velikokrat potepali peš po naši dolini in okolici.

Ali ni to dovolj? Ni, ni, ni,.....

Zato smo izkoristili dobro voljo naših donatorjev, ki so nam podarili karte za kopanje v Thermani Laško, in se namakali tudi tam.

PRIDRUŽILI SMO SE AKCIJI » OČISTIMO SLOVENIJO V ENEM DNEVU »

Izvedeli smo, da se pripravlja velika vseslovenska akcija katere moto je bil »Očistimo Slovenijo v enem dnevu » in podnaslov: Pomagajmo očistiti naš domači kraj!

Ker smo mi vedno zraven kjer je potrebna pomoč in ker imamo radi svoj domači kraj čist, smo se takoj odzvali in se pridružili akciji.

V soboto zjutraj 17.04.2010 smo se ob 9,00 uri dobili na štadionu pred bazenom, kjer so nas že čakali organizatorji in nam razdelili pripomočke za delo.

Potrebovali smo rokavice in vrečke za odpadke. Odločili smo se, da bomo čistili kar bližnjo okolico stadiona. Ne morete si misliti koliko in kakšni so bili odpadki. Pa nas dobra volja ni minila, pogumno smo se spopadli z odpadki in napolnili kar precej ta velikih vrečk za odpadke. Ko smo očistili okolico stadiona, pa smo se podali še do parka in tudi tam poskrbeli, da so odpadki kar izginjali v naših vrečkah. Tudi to nam še ni bilo dovolj in smo šli pogledati še do glasbene šole. Med potjo smo srečali še druge skupine, ki so tudi čistile, zato smo se vrnil, po poti do zdravstvenega doma. Tu se je naša akcija počasi zaključevala, zato smo odšli na začetno točko in srečali naše člane, ki so šli čistit hrib pod stadionom, tu je bilo še več odpadkov. Obeležili smo naš trud in se slikali pred kopicami vrečk z odpadki. Bili smo zadovoljni, da smo tudi mi lahko prispevali svoj delež in je bil tudi zaradi nas naš Hrastnik nekoliko lepši. Če bodo v prihodnosti še takšne ali podobne akcije smo mi zraven, saj lahko svet spremenimo na boljše le s skupnimi močmi.

Vreče so pridno polnili:

Gregor, Vesna, Sara, Bojan, Vesna, Sandi, Sabina, Olg, Irma, Polona, Slavi Vika in Melita.

PIKNIK NA SMREKOVINI

Junij je čas za piknike. Vse je zeleno, zunaj še ni prevroče in vsi smo še doma, ker tudi v » delavnicah » še delajo.

Smrekovina, ki leži pod Mrzlico in gleda proti Savinjski dolini , je pravi kraj za dobro zabavo. Zato smo se znova zbrali na pikniku skoraj vsi člani društva Sožitje Hrastnik, naši prijatelji iz Sožitja Trbovlje in Zagorje, ter naši zvesti muzikantje » Črni bliski «.

Dan je bil lep, pijače in jedače dovolj, pa tudi muzikantje niso bili leni. Plesalo se je, igralo pikado, balinalo, brcalo žogo, igralo badminton in klepetalo (za to so bili zadolženi starši).

Na jedilniku je bil najprej golaž in polenta in ko se je to poleglo v naših trebuih so bili na vrsti čevapčiči. Če je imel še kdo kaj volje po hrani je lahko jedel še odojka.

Prijetno druženje v naravi se je zaključilo pozno popoldan, z obljubo, da se drugo leto znova dobimo na istem mestu.

To je doživela Mili, ki je bila tudi tam s svojo mamo.

BILI SMO V ITALIJI

V SLIKI

KO SMO PRIŠLI JE RAHLO DEŽEVALO

ZATO SMO SI NAJPREJ OGLEDALI AKVARIJ

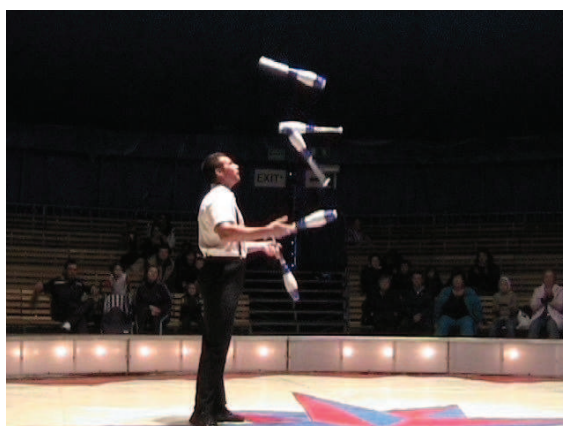
NATO PREDSTAVO MORSKEGA LEVA

CIRKUŠKO PREDSTAVO S PAPIGAMI

KLOVNOM IN

ŽONGLERJEM

OGLEDALI SMO SI DINOZAVRE IN PREIZKUSILI POGUM

NA PROSTEM PADU

KO SMO ODHAJALI JE SIJALO SONCE

IN BESEDI

8. maja smo se peljali z avtobusom v Italijo. Šli smo v park Guliverlandijo. Padal je dež. Šli smo v akvarij. Videli smo morske pse in ribe. Šli smo skozi tunel in nad nami so plavali morski psi. Potem smo gledali predstavo morskega leva. Ime mu je bilo Vili. Izvajal je trike, metali so mu obroče in žogo. Skakal je iz vode in šprical. Šli smo v cirkus. Klovni je peljal majhen avto. Žongler je metal obroče, keglje in pihal je ogenj. Z usti je pihal ping pong žogice. Potem so bile tudi papige. Vsaka papiga je izvajala trike. Ena je vozila kolo, ena je vozila avto, ena je vozila voziček za v trgovino. Ena je vozila skiro. Letale so na rame. Potem smo si ogledali dinozavre. Bili so veliki. Potem smo šli na kosilo. Po kosilu smo šli na prosti pad. Nekateri so bili strah. Dež ni več padal, sijalo je sonce. Šli smo formulo vozit. Vesna Hercog je vozila traktor. Ado je bil najhitrejši. Vse je prehitel. Razgledni stolp je bil visok. Vrtel se je in dvigal. Na vrhu se je videlo tudi morje. Šli smo se s čolnom peljat. Prvo je počasi peljal, potem navzgor in nato hitro navzdol in je špricalo. Peljali smo se z malim vlakom. Šli smo na tobogan. Vozili smo se na deknah. Potem smo šli domov. Ustavili smo se na Trojanih. Šli smo krafelce kupit. Izlet je bil super.

so povedali Erko, Irma, Gregor, Bojan, Vesna, Polona,...

OBISK ŠMARTINSKEGA JEZERA

V soboto, dne 5.6.2010, smo se stanovalci bivalne enote, skupaj s tremi zaposlenimi, odzvali povabilu društva Sožitje Hrastnik in se jim pridružili na izletu na prelepo Šmartinsko jezero.

Dobremu vzdušju, je botrovalo tudi zelo lepo in prijazno vreme, ki nas je pospremiilo najprej do pomola, in nato počasi na ladjo. Enourni užitki z vožnjo po jezeru, so v nas vzbudili še večje apetite po ogledu tamkajšnje narave. Vsak po svojih sposobnostih, smo potem ogled znamenitosti jezera nadaljevali z daljšim ali krajšim sprehodom. Na veselje naših stanovalcev, je bilo vreme tudi zelo naklonjeno nastajanju raznih lepih fotografij, ki so potem še dolgo krasile naše oglasne deske po sobah in jedilnici. Tudi kavica ob pomolu je povsem drugačnega okusa, še posebno, če se pije v tako veseli in prijateljski družbi.

Star slovenski pregovor pravi, da se dan pozna po jutru. Po lepem jutru, smo doživeli še krasen dan, poln lepih vtisov in presenečenj. Vračali smo se veseli in navdušeni nad lepotami naše prelepe slovenske pokrajine, ter z veliko hvaležnosti do vseh, ki so nam omogočili preživeti krasen dan, katerega se bomo še dolgo spominjali.

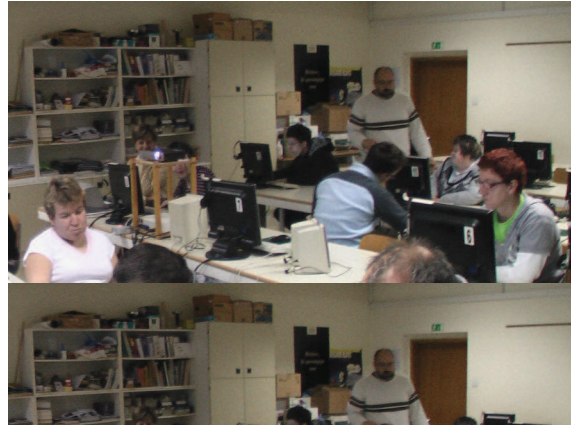

so zapisali naši Zagorjani - stanovalci in zaposleni bivalne enote.

RAČUNALNIŠKA DELAVNICA

Z računalniškimi delavnicami začnemo vedno v jeseni, ko se začne šola. V veliki računalniški učilnici OŠ Narodnega Heroja Rajka imamo na razpolago vsak svoj računalnik. Uči nas učitelj Simon.

Kaj smo delali?

Spoznávali smo tipkovnico in miško. Igrali smo igrice BIM Bam, prepisovali smo iz knjige, brskali po internetu. Poslušali smo muziko na YOU tubu, gledali Hrastnik na zemljevidu Googla in poiskali šolo. Učili smo se kdaj uporabljamo veliko začetnico, klicaj, vprašaj, piko in vejico.

In če nas učitelj Simon znova pokliče, takoj pridemo: Računalniški » mački »

PRI ČIVAVAH

OGLEDAT SMO SI ŠLI ČIVAVE. ŠLI SMO V PRAPRETNO. PRVIČ JE BILA Z NAMI ANITA. KO SMO PRIŠLI DO HIŠE NAS JE SPREJEL LASTNIK HIŠE GOSPOD DAMJAN ZELENIK.

OGLEDALI SMO SI OKOLICO IN ČIVAVE. TO SO MAJHNI PSIČKI. ENI SO BILI DOLGODLAKI , ENI PA KRATKODLAKI. LASTNIK NAM JE POVEDAL, DA JE ENO DOBIL IZ RUSIJE. POVEDAL NAM JE, DA VODI PSE NA RAZSTAVE IN JE TUDI ŽE DOBIL NAGRADO. KO SMO SI OGLEDALI PSE NAS JE GOSPA POVABILA NA TERASO IN SMO DOBILI ZA JESTI IN PITI. JEDLI SMO ŠTRUDEL IN PILI SOK.

PO PRIPOVEDOVANJU TONIJA KOŠCA ZAPISAL SANDI SIMONČIČ

PLANINSKI POHOD NA KUM

V soboto, 6.11.2010, smo se z nekaterimi stanovalci BE že zgodaj zjutraj odpravili na planinskega pohoda na KUM , ki ga je organiziralo društvo Sožitje iz Hrastnika. Zjutraj smo se z kombijem odpravili do Lontovža, kjer nas je pričakala megla in nekaj ostalih pohodnikov. Od tam naprej pa smo vsi skupaj krenili peš proti Kumu. Zaradi meglenelega vremena nismo mogli uživati v čudovitem razledu, ki nas drugače pričaka na Kum-u, ampak vzdušje je bilo vseeno krasno. Z prijatelji in znanci smo na vrhu spili čaj, se malce posladkali, malce pokramljali, nato pa je bil že čas, da se odpravimo nazaj v dolino. V BE smo se vrnili polni dobrih vtisov in z polnimi pljuči svežega zraka.

Lep pozdrav, Roman Drnovšek

KOSTANJEV PIKNIK V ČEČAH

V soboto 9.10.2010, smo se z uporabniki BE odpravili na kostanjev piknik v Čeče, katerega organizator je bilo društvo Sožitje iz Hrastnika. Ob prihodu, smo najprej pozdravili vse prijatelje, nato pa smo se pomerili ob raznih športnih igrah. Spekli so tudi kostanj in nas postregli še z pizzami in pomfrijem. Ped odhodom smo se posladkali še z kavico z smetano, nato pa smo se polni lepih vtisov odpravili nazaj proti našemu domu. Skratka, preživeli smo zelo lepo in zanimivo soboto.

Lep pozdrav, Urška & Mitja.

NAŠ OBISK PREDBOŽIČNE LJUBLJANE

Že v lanskem letu se je naša Mili, ki ima vedno dobre ideje, spomnila, da bi bilo zelo zanimivo, če bi obiskali Ljubljano v predprazničnem času, ko je vse razsvetljeno, diši po kuhanem vinu, piškotkih, cimetu, skratka po vsem tistem kar nam obuja spomine na ta lep čas.

Ker se ne vozimo vsak dan z vlakom se nam je utrnila misel, da bi se na pot podali s tem prevoznim sredstvom. Na Slovenske železnice smo napisali prošnjo, v kateri smo povedali kdo smo in kakšne so naše »pobožne želje«. Ker pa ima naše društvo tako kot mnoga društva vedno premalo denarja za izvedbo vseh aktivnosti, ki nas zanimajo, smo jih prosili, če bi nam lahko odobrili nižjo ceno prevoza. Bili smo zelo prijetno presenečeni, saj so bili zelo prijazni in je bila cena vozovnice v Ljubljano in nazaj v Hrastnik takšna, da smo si jo lahko privoščili.

Na pot smo se podali v nedeljo 14.12.2010. Vlak je na postajo pripeljal ob 14,08 uri. Večina nas je na vlak vstopila v Hrastniku, naši člani, ki bivajo v stanovanjski skupini v Zagorju, pa so na vlak čakali na postaji v Zagorju.

In smo se odpeljali proti »beli Ljubljani« kot radi rečemo. Dan je bil precej hladen, vendar lep. Ko smo v Ljubljani izstopili, smo se najprej peš podali po Miklošičevi ulici proti tromostovju in na tržnico. Bil je še svetel dan zato lučke še niso bile prižgane. Sprehodili smo se po tržnici, kjer so bile na stojnicah razne dobrote in izdelki, ki jih lahko kupite, da razveselite najbližje z božičnim darilom. Kdor je želel si je lahko kaj kupil, sladkorna rdeča jabolka, čokoladne dobrote, kuhano vino, potico in še in še.

Po prijetnem sprehodu po tržnici nas je že kar malo zeblo, lučk pa še vedno niso prižgali. Pričelo se je že mračiti, podali smo se k veliki smreki, ki je bila čisto obdana z lučkami.

Ravno takrat ko smo prispeli pred smreko so se prižgale vse luči, na smreki in tudi po vsej okolici. Bilo je kot v pravljici. Slikali smo se in se urno odpravili proti postaji. Imeli smo še nekaj časa, zato smo se ustavili v Kebabu se pogreli s kavo, ali spili kaj osvežujočega in pojedli hot dog ali kebab.

Prijetno utrujeni s polnimi želodčki smo se odpravili na vlak in se s prijetnimi spomini vrnil domov.

Vsi skupaj bi se radi še enkrat zahvalili odgovornim na Slovenskih železnicah, ki so nam s svojo prijaznostjo omogočili tako lepo doživetje.

Slavica se vsega dobro spominja, posebej pa tega kako jo je zeblo v noge.

NA MIKLAVŽEVANJU

Pa so prišli zopet veseli decembrski dnevi, ko smo bili tudi stanovalci bivalne enote povabljeni v gasilski dom Hrastnik na praznovanje svetega Miklavža.

Tam v dvorani smo se zbrali skupaj še z ostalimi člani Sožitja Hrastnik, se posladkali s sladkarijami in skupaj zapeli nekaj pesmic ter nestrpno pričakovali Miklavža s svojim spremstvom in darili. Najprej je skozi vrata dvorane prišel parkelj, nato pa Miklavž z darili, ki jih je razdelil med člane in naše stanovalce. Skupaj smo preživeli lepo popoldne, nato pa se počasi odpravili nazaj domov.

Roman & Urška

NOVOLETNA ZABAVA Z ZNANIM GOSTOM

Vsakoletna novoletna zabava je najbolj obiskana prireditev našega društva. Pridemo vsi, da si še ob koncu leta zaželimo vse najboljše. Seveda pa je to prireditev povabimo vse tiste ,ki so z društvom sodelovali, mu pomagali in s tem omogočili, da je naše delo teklo brez velikih finančnih pretresov.

Vsi smo čakali našo predsednico Zveze društev Sožitje gos. Katjo Vadnal, ki je prejšnjikrat povedala mnogo zanimivega in potem tako dobro plesala. Pa je poklicala in povedala, da jo je ustavil sneg in da nam želi vse dobro.

Pa je prišel najpomembnejši mož naše občine g. župan Miran Jerič. Veseli smo bili, da si je vzela čas in prišel med nas. Čestitali smo mu k ponovni izvolitvi in njegove spodbudne besede, da se bodo kmalu našli prostori za naše društvo, so nam vlile upanje, da bomo enkrat imeli svoj dom.

Čeprav smo se na kulturni program pripravljali dva meseca , je bila trema huda. Naša folklorna skupina je zaplesala narodne plese ob spremljavi harmonikarja in violinista. Ob prvih zvokih so bile noge še trde, a ,ko je minil prvi močni aplavz publike, smo se plesalci razživeli. Vesna je bila oblečena v pravo slovensko narodno nošo. Tudi recitatorji so dobro opravili svoje delo. Sara nam je zaigrala na kitaro nežne melodije.

Starši so klepetali z županom, drugi smo hitro jedli dunajske zrezke, da se nebi ohladili. Naš hišni ansambel Črni bliski je igral tako lepo in glasno, da je kmalu v našo sredino zvabil dedka B&M s polnim košem daril.

Kaj je bilo potem? Saj vsi veste. Darila, zabava še kar dolgo v večer.....

Vtise je zbrala napovedovalka.

PREČUDOVITO JE BITI SPREMLJEVALEC

Že je bila tu nedelja in enotedenske počitnice. Kot spremljevalka trem dekletom, Sabine, Katarine in Samire, iz društva Sožitje Hrastnik, sem se odpravila v Portorož v Center za korekcijo sluha in govora.

Z kovčki in obilico dobre volje smo se povzpele po stopnicah do prvega nadstropja, kjer sta nas vodji tabora, Lučjana in Franka, razporedile v sobe. Odprle smo naše kovčke in, ojoj, ugotovile smo, da so čisto premajhne omare za celo našo prtljago, zato smo se morale znajti drugače. Sledilo je kosilo in spoznavanje z drugimi udeleženci tabora. Zbrali smo se na terasi ob skodelici soka in se predstavili. Dogovorili smo se o poteku dneva in sestavili urnik za cel teden.

Dopoldan smo se na-zajtrkovali, pripravili vse potrebno za na plažo in že smo šli proti morju, kjer smo bili do kosila. Čofotali smo v vodi, se žogali in plavali. Seveda je bilo potrebno poskrbeti tudi za lepo barvo kože, zato smo se s Sabino in Samiro obračale na plaži kot čevapčiči, Katarina pa je skrbela da ne zmanjka sončne kreme in nas je mazala. Prišel je čas kosila in naša »vojska« se je odpravila nazaj v hrib (v dom). Tam smo se do sitega najedli in do 16.00 ure počivali. In že so sledile delavnice. Ker se je tabor imenoval Skrb za samega sebe, je bila naša naloga da se uredimo od glave do pet. Umivali smo si lase, delali frizure, namakali noge, strigli nohte na rokah in nogah, urejali, pilili, lakirali nohte na rokah, se ličili,..., skratka bilo je pestro in poučno. Imeli smo tudi izlet v Piran, kjer smo si ogledali Akvarij in stojnice ob Tartinijevem trgu. Tudi z ladjo Solinarko so nas peljali po slovenski obali. Ker smo bili vesela družba smo vedeli, da je bolje narediti zaključni večer že v petek in ne v soboto, da se ne bomo v nedeljo utrujeni vračali domov. Odšli smo v Bernardin, kjer je bila živa glasba. Peli in plesali smo pozno v noč.

Po koncu zabave nas je čakalo nekaj najtežjega, z utrujenimi nogami od plesanja in skakanja, prehoditi dolg hrib do doma. »Hura uspelo nam je«, smo zaklicali in izmučeni popadali v postelje. V soboto je na plaži sledilo skupinsko slikanje in popoldan izdelava okvirja za našo slikico. Na žalost je bilo sobotno popoldne rezervirano tudi za pakiranje stvari in majhnih omar nazaj v kovčke. Sledil pa je še zadnji skupni večer, ko smo se obenem zahvalili našima dvema voditeljicama in jih podarili skromno darilo. Tudi vsi mi smo dobili darilo, priznanje za uspešno opravljene delavnice in spremljevalke za pomoč in sodelovanje.

Bila je nedelja, ko smo se po zajtrku poslovili in zjokali. Ob 10.00 uri smo se odpravile nazaj proti Hrastniku in v avtu obujale prečudovite spomine na tabor.

Sprva, ko sem odhajala od doma na tabor me je bilo malce strah, kajti spremljevalka sem bila prvič. Nisem vedela kako me bodo dekleta sprejela, kako se bomo razumele, kakšni dobo ostali varovanci,...Ko smo se vrnili domov in nekaj dni pozneje, sem domačin in sorodnikom pripovedovala o prečudovitem tednu. Šele takrat sem se dodobra zavedala, kako lepo je sodelovati v društvu z osebami z motnjo v duševnem razvoju, kako lepo je biti v njihovi bližini in mislim, da se mi je takrat prižgala iskrice kako gledati na svet. Marsičesa sem se naučila, izkusila in ugotovila sem, kako malo je potrebno da smo/so ljudje srečni. Mogoče včasih pomaga le lepa beseda ali kratek pogovor in že oseba z motnjo v duševnem razvoju ali katerikoli drugi človek spremeni svoj pogled na svet.

Hvala društvu Sožitje Hrastnik in hvala Sabini, Katarini in Samiri za nepozabne počitnice.

Dominika Senčar

S SOŽITJEM V SAVUDRIJI

Lansko leto smo bili na počitnicah v Savudriji, kjer sem prvič opravljala delo prostovoljke. Spremljala sem tri dekleta: Vesno, Irmo ter Polono. Na začetku me je bilo malo strah, saj nisem točno vedela kaj bomo počeli, vendar pa je ta strah minil s prihodom pred dom v Savudriji. Na hitro smo se med seboj spoznali, saj jaz osebno, še nobenega nisem poznala od prej. Razvrstili so nas v sobe, potem pa smo imeli cel dan zase. Veliko smo se pogovarjali z drugimi spremljevalci ter pa tudi seveda z uporabniki. Prvi dan je sicer minil nekoliko dolgočasno, saj se po nekaj urah pogovarjanja nismo imeli že več ničesar za zmeniti, vendar

smo upali, da bo naslednji dan boljše. Vsak dan je naša soba začela z Vesninim smehom, ki nas je spravil v dobro voljo že zjutraj, čeprav že okrog 6. ure. Sledil je zajtrk ter težko pričakovana telovadba. Razmigali smo se, tako, da smo bili pripravljene na vse izzive prihajajočega dne. Sledila je plesna delavnica, kjer smo se učili kavbojskega in indijanskega plesa. Naprej je sledilo kopanje, kjer je vsak izmed nas pokazal svoje plavalno znanje – z nekaterimi spremljevalci pa smo ga večkrat mahnili daleč stran od obale ter poprosili tiste, ki so ostali na obali, če lahko malo pogledajo na naše uporabnike. Že nekoliko izmučeni smo odšli na kosilo, nato pa v sobe. Prvi in drugi dan smo bili vsi še polni energije in smo v času počitka igrali karte, peli ali pa se zabavali na druge načine, tretji dan ter vsak naslednji pa smo bili že zelo utrujeni, tako, da smo čas za počitek prespali v celoti. Zbudil nas je vonj kave, katero smo kuhali spremljevalci ter je bil še zadnji faktor, ki nam je predstavljal energijo, katero smo potrebovali. Sledila je znova plesna delavnica, kjer smo ponovili korake od zjutraj ter se vedno naučili kaj novega. Plesne delavnice je vedno spremljala dobra volja, smeh, navdušenost, saj smo se hoteli naučiti kar največ, čeprav je bilo zaradi močnega sonca včasih kar malo težko, vendar pa smo vedeli, da se bomo lahko kasneje ohladili v morju.

Po večerji smo imeli ponavadi kar ples, seveda pa ni šlo brez prigrizkov pred spanjem. Zadnji dan smo si izdelali oblačila za indijance in kavbojce, katera smo tudi poslikali, zvečer pa smo imeli nastop pred ostalimi kolonijami otrok.

To je bila moja prva izkušnja, da sem bila spremljevalka ter da sem imela nalogo spremljati nekoga oz. da sem lahko nekako skrbela zanje. Te počitnice mi predstavljajo izkušnjo, katera mi bo pomagala tudi v prihodnjih delovnih „obveznostih“ in tudi nasploh v življenju. Veseli me to, da sem se zelo razumela tudi z drugimi uporabniki ter pa, da so mi ostali spremljevalci pomagali ter mi svetovali v določenih trenutkih.

SKRB ZA SAMEGA SEBE - PORTOROŽ OD 24.07.2010 DO 31.07.2010

Bojan, Matjaž in jaz smo šli v Portorož na tabor »Skrb za samega sebe«. Ko smo prišli so nam pokazali sobe. Vsi trije smo bili v eni sobi. Z nami je bila Ines. Iz drugih društev so bili samo novi. Poznal sem samo Megi. Zajtrk smo imeli v jedilnici. Bilo je samopostrežno. Po zajtrku smo pospravili sobe.

Nato smo se oblekli v kopalke in šli na plažo, kjer smo se kopali v morju. Igrali smo tudi karte. Vsi smo veliko plavali. Potem smo šli na kosilo. Po kosilu smo imeli počitek. Po počitku smo šli zopet na plažo. Zvečer smo imeli zabavo. Smo plesali. Vsako jutro smo imeli telovadbo. Hitro je minilo. Všeč mi je ko spoznam še nove prijatelje. Upam, da bom še kdaj lahko šel. Najraje na morje.

je obujal spomine Gregor

NAŠI NAJMLAJŠI SO PRAZNOVALI

V mesecu februarju so naši najmlajši člani Adriana, Rebeka in Fikret skupaj praznovali rojstni dan. Društvo Sožitje jim je priredilo praznovanje v OŠ NH Rajka. Prisotni člani smo pihali balone in se z njimi igrali, ko pa se je praznovanje zaključilo smo vsak svojega lahko odnesli domov. Pri polni mizi prigrizkov in sokov smo tudi barvali in peli. Nato so naši najmlajši dobili vsak svojo torto s svečko, ki nam je nagajala, saj smo jo težko ugasnili. Slavljenici so dobili tudi darila, katerih so jih bili zelo veseli. Naša Slavi pa je vse to zabeležila s slikami, ki bodo naš večni spomin na lepo druženje. Tako prijetna druženja se ne pozabijo zlahka. Bravo Sožitje!

Zabeležila Adrianina mamica

"ZA VSE OTROKE"

Misel za vse bolne otroke sveta...mali srčki,ki sveti jim sreča v očeh? Zakaj se spomnimo lepih gest,le enkrat v letu,le takrat,da nekdo vidi...smo tudi tisti,ki se iz trenutka v trenutek borimo za "utrip srca"...z njim gasimo bolečino in jo POTOPIMO v SREČO,ki daje pogum za naslednji korak...in to ni korak,ki ga zmorejo noge...NE,NE postoj tu sem jaz mami,ki mu pomagam hoditi,govoriti in se brez bolečine zbuditi...SINEK MOJ greva naprej po najini poti,ki je posuta z trnjem,toda na vsakega se ne vbodeva,ker sva močnejša,ker naju trnje gradi in v cvetoči dan prebudi...

Nikoli ne potoživa...ker sva kot vulkan,ki izbruhne,ampak v trenutku sreče in se je veseliva,napojiva vsak dan z iskrico modrosti osebe,ki zmore vse tudi ob "BLOKADI BREZ ZDRAVJA"

Včasih se z sinom ozreva okoli sebe in poglej okoli naju "PUŠČAVA",pa kje so vsi ti ljudje,ki mislijo,da zmorejo,ki se skrivajo za nemočnimi,da veličajo sebe??NE to nisva jaz in moj SIN,midva najdeva "ŽIVLJENJE" tudi v "PUŠČAVI"...Ponosna sem na svojega SINA,ker mi dovoli,da sem njegova MAMICA!Hvala ti SINEK moj,da me tako bogatiš,čeprav tvoje oči govorijo,namesto tvojih ust...vem,da izgovoriš,dve najlepši besedi:MAMI RAD TE IMAM!!

Moj sin Mladen je moje največje bogastvo,ki mi bogati vsak trenutek tega življenja!!

Dragi otroci bodite srečni in vedno z roko v roki z MAMICO,OČKOM in ZDRAVJEM!!

SOBOTA

Pri nas v bivalni sobota prav poseben je dan,

če doma smo, vsi rokave si zavijamo

in se hišnim opravilom posvetimo.

Metle, cunje letijo naokrog,

tako brž se lotimo svojih nalog.

Če pa sobota eden je tistih dni,

ko na druženje in zabavo se mudi,

še bolj veseli smo vsi.

Takrat delo nas več ne veseli

in že hitimo do kombija vsi.

Se v kombi hitro razvrstimo,

da slučajno kaj ne zamudimo.

Enkrat gremo na piknik, drugič v toplice,

v kombiju si pripovedujemo šale in vice,

ne manjka smeha in veselice.

Da pot izleta še bolj zanimiva bi bila

zaigra nam glasba iz radia.

Urška Ostrožnik

OBČINA HRASTNIK - OBČINA PO MERI INVALIDOV

Svet za invalide pri občini Hrastnik je bil ustanovljen s sklepom župana, g. Mirana Jeriča, 2. februarja 2006. Naloga sveta je spremljanje in koordiniranje dela pri izvrševanju programov za neodvisno življenje invalidov v Občini Hrastnik. Predsednik sveta je gospod Marjan Dolanc in njemu smo postavili nekaj vprašanj.

Kakšne naloge si je zadal svet ob svoji ustanovitvi?

Najprej smo želeli pridobiti verodostojne podatke o številu oseb, ki imajo status invalida v naši občini. Želeli smo ugotoviti kako živijo, s kakšnimi problemi se srečujejo. Pri tem so nam bile z informacijami v pomoč invalidska društva, humanitarna društva in Center za socialno delo. Na osnovi analize smo izdelali Program za neodvisno življenje invalidov v občini Hrastnik za obdobje 2006- 2010.

Kaj ste ugotovili in kakšne naloge ste načrtovali?

V naši občini je veliko društev, ki združujejo invalide, spremljajo njihove potrebe in jim tudi pomagajo. Največ članov ima Društvo invalidov, tudi vaše društvo Sožitje ter tudi društva, ki združujejo diabetike, ledvične bolnike, bolnike z okvaro hrbtenice, vojne invalide so aktivna pri svojem delu. A vanje niso vključeni vsi občani Hrastnika, ki potrebujejo pomoč zaradi invalidnosti. Zato je bila naloga sveta da :

*izboljša obveščanje in osveščanje občanov o položaju, pravicah in potrebah invalidov ter omogočiti njihovo intergracijo v vsa dogajanja v občini,

*zagotoviti pogoje za vključevanje invalidov v proces odločanja v občini na področjih, ki so za invalide pomembna

*razvijati podporno okolje, službe programe, ki bodo zagotavljali čimbolj neodvisno življenje invalidov in bodo dajale možnosti uveljavljanja njihovih sposobnosti

* odpravljanje ovir, ki onemogočajo ali otežujejo neodvisno življenje invalidov.

Zadali ste si široke in zahtevne naloge. Ste bili uspešni?

Res, močno smo morali zavihati rokave v teh štirih letih, če smo želeli realizirati program. Odpravili smo veliko arhitektonskih ovir, ki so onemogočale invalidom, da so samostojnejši, spoznali smo njihove potrebe na različnih področjih: šolanja, izrabe prostega časa, socialnih potreb in skrbi za zdravje. Vsako leto smo naredili program, določili kdo poskrbi za njegovo izvedbo in na zaključku leta pregledali, če so bile dogovorjene naloge postorjene. Pri tem je z

denarjem pomagala naša občina, del nalog je bilo vključenih v naloge javnih zavodih kot so: šole, knjižnica, KRC, Dom starejših, Rdeči križ... Veliko dela pa so storili prostovoljci v različnih društvih .

Ali je bil cilj teh nalog tudi pridobitev naziva *Občina po meri invalidov*, ki ga ima le nekaj občin v Sloveniji?

Naše vodilo je bilo pomaga ti invalidom, našim občanom. Da pridobi občina tak naziv, mora storiti veliko. Mi smo ga s svojim delom pridobili že leta 2007, pa potem v naslednjih letih nič manj manj skrbeli za lepše in lažje življenje invalidnih oseb v naši občini. Vsi smo lahko ponosni na to priznanje saj je plod našega skupnega dela in razumevanja protreb ljudi z posebnimi potrebami.

Smo v leti 2011. Kaj pa v naprej? Smo že vse postorili?

Nikoli ne bomo vse postorili v korist oseb s posebnimi potrebami. Potrebe so različne, vedno znova drugačne in moremo jim prisluhni. Občinski svet Občine Hrastnik je, na predlog župana, znova potrdil člane Sveta za invalide pri občini Hrastnik in že pripravljamo program za naslednje štiriletno obdobje.

*** V imenu članov društva Sožitje vam želim uspešno in plodno delo v korist vseh oseb s posebnimi potrebami v občini Hrastnik.***

*** Naj nam bo vaše društvo še v naprej v pomoč, ker le skupaj bomo kos vsem nalogam,* je pogovor zaključil predsednik sveta za invalide Marjan Dolanc**

OB PRVI PRILOŽNOSTI BOMO VPRAŠALI ŽUPANA

1. KAJ BO ŠE NAREDIL ZA OBČINO HRASTNIK (Toni Košec)
2. KDAJ BOM DOBIL STANOVANJE NAZAJ? (Karel Perc)
3. KDAJ BO NAREDIL DELAVNICE V HRASTNIKU? (Vesna Matekelj)
4. KDAJ BO BIVALNA SKUPNOST V HRASTNIKU? (Toni Košec)
5. ALI BO PRIŠEL KO BOMO IMELI ATLETIKO NA STADIONU V HRASTNIKU? (Bojan Stradar)

